

Пам'ятка 1-го св. Причастія

На отсій знімці бачимо гуцульські діти у Ворохті після Першого св. Причастя. Посередині між дітьми Впр. о. Николай Куницький, місцевий Душпастир. Перше св. Причастя це дуже торжественна і важна хвиля в нашій життю. Тому

для добрих християн - католиків вона повинна бути пам'яткою на ціле їх життя. Цєю знімкою гуцульські діти з Ворохти шлють привіт усім своїм українським і католицьким сестричкам і братчикам, читачкам і читачам нашого „Віночка“.

ЖЕНЦІ

Ой в понеділок та пораненько
Збирає женців та Коваленько.
Ой усі женчики та молодії,
Дає їм серпи всі золотії.
— Ой жніте, жніте, обжинайтеся
На чорну хмару таї оглядайтеся.
(Народня пісня).

РАДІСТЬ ШКІЛЬНИХ ДІТЕЙ

Реформа шкільництва в Англії передбачує між іншим звільнення шкільних дітей до 12 року життя від домашніх задач; діти нижче 14 року писатимуть тільки 4 задачі тижнево по одній годині, від 14—16 ро. по 1½ години. Ці полекші ввели тому, бо так порадили лікарі.

Память св. Володимира Великого

Дня 28 липня 1015 року помер у Києві славний монарх давньої нашої держави, Руси - України, Володимир Великий. Память його шанує не лиш цілий український нарід, але вся наша католицька Церква, — котра зачислила його в почет Святих та назвала „рівноапостольським”. Велику заслугу положив св. Володимир не тільки для свого народу, але й для Божої слави, бо свою державу привів до правдивої християнської віри. Для нашої держави, котрою правив 35 літ, прислужився так дуже, що за його часів та ще потім за його сина Ярослава Мудрого Русь - Україна з столицею в Києві була така могутня держава, якою не була ні перед ним, ні вже ніколи від смерти його сина. Був це правдивий український монарх, себто такий, що сам володів усіми українськими землями, сам був господарем великої української землі та батьком українського народу. Він також повідбирав українські землі від деяких сусідів. Володимир Великий відобрав Литовцям землі над Бугом, Полякам т. зв. червенські міста на наших західних окраїнах, а землі за Карпатами, донині нашим народом замешкалі, теж прилучив до України - Руси. Свою велику державу забезпечив св. Володимир від ворогів так, що хоч тоді часи були все дуже неспокійні, наша держава мала довший час мир. Бо наш монарх умів не тільки воювати, але також і в згоді жити зі сусідами. Тільки дикі Печеніги зі сходу дальше постійно загрожували нашій державі. Тоді ріжні мандрівні, кочові племена загрожували цілій Європі, ось як нині загрожують їй

большевики. Наша держава та її військо це був той мур, за яким спокійно жили та розвивалися інші держави в Європі. Тим наша держава сповняла велике завдання, вложене на неї Богом.

Все те пригадаймо собі тепер, власне цього тижня, коли припадає церковне свято в честь нашого великого князя Володимира. Дізнав він найбільшої почеси, якої людина на світі може дізнати, бо був не тільки монархом великої держави, але став Божим Угодником. Своїм приміром св. Володимир учить нас, як маємо жити: маємо служити насамперед Богові, а відтак людям, між ними в першу чергу своїм рідним братам і сестрам. Князь Володимир Великий дбав не тільки про сильне військо, але і про правдиву освіту для свого народу, сперту мов на підваліні на християнській вірі. Йі нам сама сила рук не багато поможє. Треба нам до того ще сили розуму. Силу розуму виробляємо собі в школі й читанням добрих книжок і часописів. Сила наших рук і сила розуму разом то вже більша сила. Тому слабший, розумніший чоловік нераз старшує над сильнішим, але дурнішим, тому людину слухає навіть багато сильніша від неї звірина. Та супроти Божої сили нічого не вдіють і вкупі сила людських рук зі силою розуму. Тому треба для людини ще сили правдивої віри, що запевнює й Божу поміч. Так робив св. Володимир Великий і тому став Святим і Великим. Так робім і ми й тоді нас і наш нарід буде Бог любити й інші народу будуть нас шанувати.

— о —

Вірний Богу й Батьківщині

Після завязаного бою комуністів з еспанськими повстанцями переїздив на коні вузькою улицею Мадриду офіцир комуністів. Під розваленим домом побачив хлопчину, що трясся з голоду й зимна. Старшина зііз з коня, нахилився до хлопця і спитав:

— Що тут робиш, малий?

— Я згубився від наших. Я носив нашим кулі й воду.

— Котрим „нашим”?

— Повстанцям — сказав хлопець, дивлячися сімло в очі старшині. Там є також мої два брати. Вчора, як була битва, я згубився і не знаю, куди до своїх дістатися.

— То йди зі мною до наших, будеш нам також кулі носити, а я скажу тебе нагодувати й одягнути.

— А ви воюєте так, як наші, за Бога і вітчину?

— За вітчину так. За Бога ні, бо його нема.

Хлопчик відступив від нього і сказав:

— Не підю до вас. Я мушу бути дальше вірний Богу і вітчині.

— Малий, умреш тут з голоду і стужі!

— Хай умру, але лишуся вірний Богові й Іспанії.

— Так умирай зараз!

По тих словах большевик виняв револьвер і вимірів його до хлопця. Той клякнув, замкнув очі й прошептав.

— Боже, прийми мою душу!

Але револьвер не вистрілив. Рука опала.

По хвилині здивований хлопчина отворив очі й побачив, як старшина стояв перед ним з опущеною рукою, в котрій був револьвер.

Старшина схилювся, поцілував хлопця в чоло і сказав зворушений:

— Іди, малий, онтам до своїх і будь дальше вірним сином вітчини...

(Приятель Малих).

Слава Іларіона^{*)}

Володимирової смерті
блаженно пам'ятна річниця!...
Вже того з пам'яті не стерти,
ким пам'ять давних днів держиться.

У Десятинній в світлі тоне
велична княжа домовина,
а Богородиця з ікони
глядить на батька то на сина.

Над батьком тихі сльози ронить,
на сина навиває мрії;
і Ярослав чоло в низ клонить
перед іконою Марії.

Й народ схилюсь як повен колос...
Бо із високого амвона
паде, мов з неба, сильний голос
могутнє слово Іларіона:

„Хвалять всі землі, всі народи
своїх подвижників від давна...
Хвалім же й ми! У наші годи
Русь теж подвижниками славна.

„Хвалім і ми Володимира,
потомка того Святослава,
якого славить кожна ліра,
і кожна пісня нелукава!

„Хвалім діла його юнацькі,
з яких пізнали й на чужині,
що княжив не в землі жебрацькій,
а в руській славній Україні!

*) В річницю смерті св. Володимира Великого, в київській Десятинній церкві, в прияві вел. князя Ярослава Мудрого та княжої родини, виголосив о. Іларіон, пізніший київський митрополит славу свою проповідь. Поет Василь Щурат переспівав частину цієї проповіді - молитви гарним віршом п. н. „Слово Іларіона”, поміщенім у збірці: В. Щурат. „Історичні пісні”. — Примітка Редакції.

„Хвалім, бо потрудивсь надміру,
заставши ниву ще зелену;
хвалім його, бо дав нам віру —
віру в будучність нескінчену.

„Хвалім його, бо на престолі
лишив намісника по собі,
який відчув його всі боли,
всі мрії сховані з ним в гробі!

„Відчув і увінчав наш Київ
вінцем могутнього владки,
і під святий покров Марії
сам передав його на віки.

„Бажав у хвилі урочистій,
щоб з кожним вечером і світом
архангельський привіт Пречистій
був і для Києва привітом.

„Радуйся — скаже ангел смирний —
обрадована, Бог з тобою!...
Радуйся, граде благовірний!...
здовж гір покотиться луною.

„Хвалаж їм днесь — отцю і сину!”
Упало голосно з амвони
і аж по нинішню годину
лунає слово Іларіона.

НАША ХАТКА

Наша хатка під горою край долини,
У вишневому садочку та в калині.
Попід лісом млин подався у ставочок,
Через воду перекинувся місточок.
Наші ниви золотіють так, як сонце,
Вишні й сливи з галузь лізуть у ві-
[конце.

Гору нашу всі кругом довкола
[знають,
Добрі люди в нашу хатку завітають.

Куток катехизму

Хто це Ангели?

— Ангели це чисті духи, що мають розум і свободну волю, а сотворив їх Господь Бог добрими і святими.

Чи всі Ангели осталися святими?

— Всі Ангели не осталися святими, деякі з них не послухали Бога, почали спротивлятися Йому і стали злими.

Як Бог покарав злих, а як нагородив добрих Ангелів?

— Злих Ангелів засудив Бог на вічну кару в пеклі, а добрих нагородив вічним щастям у небі.

Чи Господь Бог покористовується добрими Ангелами?

— Господь Бог дуже часто покористовується добрими Ангелами, Він кожній людині дає окремого Ангела-Хоронителя.

Які є для нас Ангели - Хоронителі?

— Ангели - Хоронителі люблять нас, хоронять від злого, моляться за нас, і заохочують до доброго.

Які є для нас злі духи?

— Злі духи не люблять нас, наклонюють нас, через покуси, до гріхів та шкодять нам на душі й тілі.

Прокажи молитву до Ангела - Хоронителя?

— Ангеле Божий, Хоронителю мій, ти все при мені стій, рано, ввечір, в день, в ночі будь мені до помічі, стережи душі і тіла мого, до життя веди вічного.

Поучення: Ніколи не дай себе звести злому духові, а якнайчастіше звертайся до свого Ангела - Хоронителя. Він постійно пригадує тобі Божі заповіді, пригадує слова твоїх родичів, священників і добрих людей.

Подав о. Е. М.

ЦІКАВІ РЕЧІ В СВІТІ.

В Вільямбоні на острові Сардинії орел схопив 16-місячну дитину. Батько дитини зістрілив орла з висоти 300 м. Ранний орел злетів на землю й так вирятовано дитину. Орел важив 27 кг. Розп'яті крила мали разом 2 м. 75 см. довжини.

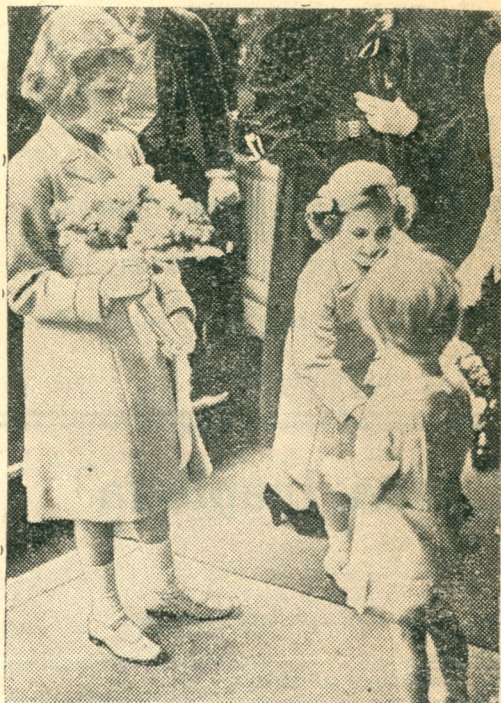
* * *

Італійський учений др. Маврі винайшов спосіб добування з помідорів своєрідного кавчуку.

* * *

На цілм світі є тепер у русі приблизно триста мільонів годинників.

АНГЛІЙСЬКІ КОРОЛІВНИ МІЖ ДІТЬМИ

Донечки англійського короля Єлисавета й Маргарита відвідали оноді одну школу в Льондоні. Шкільні діти вручили їм на привітання гарні китиці цвітів.

РАЙ ДЛЯ УЧЕНИКІВ

З нагоди уродин болгарського наслідника престолу Симеона болгарське міністерство видало розпорядок, щоб у всіх школах підвисшити всім учням ноти о один ступінь. Отже на приказ міністра лихі ученики стали середняками, середняки добрими, добрі відзначаючими. Значить, держава має наслідника престолу, отже всі мають радуватися, ніхто не може сумувати. Рішення болгарського міністра увільнило від турбот тисячі учеників і учениць.

ЯГОДИ Й ОВОЧІ ЗАДАРМО

В Болгарії цього року так сильно зародили вишні, черешні та різні ягоди, що ціни на них дуже впали. Та Болгари не нищать ягід, щоб не допустити до ще більшої знижки цін. Зате шкільна влада дозволила, щоб шкільні діти збирали собі безплатно ягоди й овочі в садах і лісах.

Опікун дітей і молоді

Св. мученик Пасив, заступник на серпень.

Давно, вже дуже давно, бо в перших віках християнства — погани дуже завзято переслідували католицьку Церкву. Римські володарі казали християн палити живцем, прибивати до хреста, відтинати голови, тощо. Погани так завзято переслідували християн, що мучили й вбивали не тільки дорослих, але й малих дітей.

Одного разу було велике переслідування. Римські жовніри заповнили християнами всі в'язниці й за кілька днів мали їх повести на муки й смерть. Між ув'язненими був хлопчик, що міг мати один рік життя.

Римські судді проголосили, що хто з в'язнів виречеться Ісуса Христа й принесе в жертві кадило поганським божкам, то того випустять на волю.

Та християни не послушали поганських суддів. Вони любили Ісуса Христа й тому не хотіли виректись Його. Тоді розлючені судді казали їх повбивати. Поганські жовніри й кати виволювали мужів і жінок із тюремних келій, відрубували їм голови або кидали звірятам на жир.

Та нагло пристанули кати біля маленької дитини. Ця дитина-янгولاتко такими гарними, мов волошки, й невинними оченятами дивилась на них.

Що нам робити з тою дитиною? — відізався один з катів. — Може як виросте, то виречеться Христа й поклониться нашим божкам.

Та знечевя сталось щось дивне й несподіване. Лице дитини заясніло як сон-

це. Оченята глянули вгору до неба, а уста немовляти промовили голосно:

— Я є християнин!

Кати в першій хвилині здивувалися. Нечуване ж, щоб заледве кількомісячне немовля промовило й то так розумно. Та скоро жовніри охолонули. Їх огорнула попередня лють.

— Як він християнин, то скінчити з ним! — кричав старшина.

Жовнір підніс високо дитину й кинув нею до каменя. З розбитої голівки потекла свіжа кров. Душа маленького ангеляти полетіла до Христа по мученичий вінець слави.

Християнам удалося зібрати кров маленького мученика до посуду й разом із його тілом поховати в катакомбах.

По многих, многих літах тіло й посудину з кровю віднайдено в катакомбах. Св. Отець Лев XIII дав мощі св. Пасива до церкви ОО. Василіян у Добромилі, де тоді був василіянський новіціят. Щоб був опікуном молоденьких монахів, які вчаться в відреченню світа та в посвяті служити Христові.

Коли новіціят ОО. Василіян перенесено з Добромиля до Крехова, перенесено сюди також і мощі св. Пасива. В часі спаського відпусту молоді монахи носять ці мощі маленького мученика в торжественній процесії.

Св. Пасив є опікуном наших дітей і нашої молоді. („Місіонар”).

Нерозумні смереки

Над берегом одної річки розтягнувся широко густий, дрімучий ліс. Сосни, смереки, буки, берези, ялиці і дуби — все те згромадилося в ньому як військо і добре їм малося осьтак у гурті.

Не боялись ні бурі, ні хмаролому, ні вихури. Щоб і найдужчий вітер, вони собі нічого. Сміялись з його гніву та сердитости, бо почувалися безпечно, як у своїй хаті. Справді не бачили вони багато світла, бо себе взаємно заслоняли, та вони на це не жалілись. Зате мали повну свободу рости вгору, до неба і до сонця. Тому не диво, що вони надівся любили сонце, кормилися його теплом та кожного ранку купалися в його сріблестій росі. Щасливі проживали вони в спокою, раді, що сонце ніколи про них не забувало.

Та на самім краечку того ліса росли дві стрункі смереки. Вони то немов відділилися від цілого гурту, як би були чимсь кращі і знатнішого роду. Та може ніхто не звернувши на них уваги, якби не їхня бесіда, якою так часто непокоїли сусіднього дуба. Йому саме довелося найбільше слухати їх тої порожньої самохвальби.

Бувало кажуть вони: „Ах, які ми щасливі! Стільки сонця, стільки воздуха! Знать, що можна жити. Повертайся в котрий лиш бік захочеш і ніхто тобі не заваджає. Хто видав так душитися, як отсі в лісі. Глупота, глупота!”

А велитень слухав їх бесіди і мовчав. Та врешті і йому надокучили отсі порожні розмови бундючних смерек. „Стривайте”, каже. „І чого ви так горизивайтеся. Чи може тому, що гурту не тримаєтесь? От цяці. Пождіть, а побачите, кому буде краще і безпечніше”.

Однак нерозумні смереки зовсім не переймалися його словами. „Що ти, старий дубе, знаєш” — смішували. — „От велика мудрість! Аж старим дубом треба бути, щоби таке мудре сказати”.

Та кріслатий дуб не дуже брав до серця собі їхні намішки. Він глядів на них, як на дітей і зовсім не ображувався. Що більше, він все почувався до обовязку їх остерегти, скоро лише прийшла потреба.

Правда, не дуже то вони хотіли користати з остерог старшого. Часто бувало, що відворкували, але що було робити. Кріслатий дуб терпів і співчував їхній глупоті, доки припадкою не позбувся їх товариства і то раз на все.

А сталося воно так. Одної холодної осені зірвалася велика буря. Та кріслатий дуб зразу спостеріг небезпеку. Лише глянув на небо, так зараз і крикнув до сестер смерік: „Уважайте, бо зараз буде буря!”

Але смереки на це: „Гай-гай! Ми вже бачили не одну бурю, то і цю перебудемо”.

Тимчасом буря почала справді налягати. Небо захмарилося, аж почорніло, блискавки замиготіли, громи загоготіли. А ліс так і шумить, шумить. Лише кріслатий дуб гейби нічого. Ввесь час лише дивиться на смереки.

А вже і сестричкам смерічкам не гаразд. Ще ніколи не довелося їм так болюче з бурею змагатися. Тому хиляться все низше і низше аж гілля трищить.

Та буря не устає. Все дужче і дужче змагається довкола пійма, що вже себе самих не бачать. А сестрички смерічки з жаху вже цілують землю своїми верхами та кличуть рятунок.

Але хто міг тепер почути їхні крики і то серед шуму такої бурі. Не довелося вже ніколи їх урятувати.

Нараз одна з них так і закричала в розпучі: „Тримай мене, сестричко, тримай”! І тої хвилі так і рвануло сирію землею в гору, аж закурилося.

А коли блискавки освітили землю, тоді й побачив кріслатий дуб, як дві сестрички смерічки так і поклалися на землю, щоби більше не встати. Повириване бурею коріння потверджувало їх сумний кінець...

Тому кріслатий дуб, коли це побачив, сумно похитав своїм гіллям, а хоч не було вже їм рятунок, то все таки почувся до обовязку сказати їм кілька слів на останнє.

Отже він нахилився до них і каже: „Пам'ятайте, сестрички, що хто іде одинцем, той все так кінчає. Не під силу двоїм з такою великою

бурею змагатися. В гурті сила, сестрички, і лише в гурті". І тоді, немов знехотя, оглянувся кріслатий дуб поза себе на просторий дрімучий ліс.

Але і ліс потвердив слова кріслатого дуба. Хоч яка була нагальна буря, він стояв собі, якби нічого, цілий у зелені та у цвітах.

Микола Погідний

Куток катехизму

Що визнаємо в другій частині Символа віри словами: І в одного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородного, від Отця родженого раніше всіх віків, як світло від світла, Бога правдивого від Бога правдивого, родженого, не сотвореного, односущного з Отцем, через Котрого все сталося?

— В другій частині Символа віри словами: І в одного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородного, від Отця родженого раніше всіх віків, як світло від світла, Бога правдивого від Бога правдивого, родженого, не сотвореного, односущного з Отцем, через Котрого все сталося, визнаємо, що Ісус Христос є Одиноким Сином Отця, правдивим Богом, в Котрого віримо так само, як і в Бога Отця.

Чому в Ісуса Христа віримо так само, як в Бога Отця?

— В Ісуса Христа віримо так само, як в Бога Отця тому, що Ісус Христос є правдивим Богом як і Отець, є Одним Богом з Отцем.

Хто стверджує, що Ісус Христос є Богом?

— Що Ісус Христос є Богом стверджують:

- 1) Постійна наука Католицької Церкви, її чудесне поширення і тривання.
- 2) Пророцтва в Старому Завіті.
- 3) Сам Бог Отець.
- 4) Сам Ісус Христос (святе життя, пророцтва і чуда).
- 5) Апостоли.
- 6) Мученики.

Чому Ісуса називаємо Христом?

— Ісуса називаємо Христом, бо в Старому Завіті помазувано царів, священників і пророків, а Ісус є найзнаменитішим Царем, священником і пророком.

Чому Ісуса Христа називаємо Господом?

— Ісуса Христа називаємо Господом, бо Він як Бог усе створив і над усім має найвищу владу, а яко Бог-чоловік усіх відкупив, звідси є Він Паном всего світа і всіх людей.

Поучення: Памятаємо, що Ісус Христос це найвища релігійна тайна, в котрій усі люди знаходять свою остаточну ціль, найвище достоїнство, найвище щастя, найзвершеніше освячення і найглибшу правду. Тільки в одному Ісусі Христі знаходимо одиноку правдиву розв'язку нашого життя. Тому нехай клоняться перед Ним не тільки наші коліна, але й наші душі, серця, думки, слова, наміри, діла й змагання.

о. Е. М.

НЕ ІДЖ НЕЗРІЛИХ ОВОЧІВ.

Наш Михась заєдно їв
Овочі зелені,
Аж раз важко захворів —
Ой! — рятуйте, нене!
Треба було лікаря
Скоро попрохати,
Щоб лакомця Михася
Якось рятувати.
Довго хлопчик слабував,
Аж поблідли личка;
Довго з ліжка не вставав,
Зісох, як та тичка.
Вже й доспілі грушечки
До себе манили...
Іли другі діточки,
Михась не мав сили.

ЗАГАДКИ.

1. Без вічка, без дна, повна бочка вина.
2. Дірава верета все поле злітала.
3. Дівка в коморі, а її коси на дворі.
4. За лісом, пралісом суха сука бреше.
5. Людей до церкви скликає, а сам у ній не буває.
6. Ішов до хати без шкіри, а вийшов у шкірі.
7. На діравім мості танцювали гості.

РОЗГАДКИ.

1. Яйце. 2. Борона. 3. Цибуля. 4. Терлиця.
5. Дзвін. 6. Хліб. 7. Сито.

Важне для дітей!

ВІДПУСТ СВ. МУЧЕНИКА ПАСИВА В КРЕХОВІ.

Цього року відпуст св Пасива передовсім для молоді й дітей відбудеться день перед Спасом, 18-го серпня.

Порядок Богослужень буде такий:

Вже 17 серпня ввечері торжественне перенесення мощів св. Пасива з монастирської каплиці до церкви і Всеночне (Литія) святому Пасивові. Проповідь, суплікація, сповідь дітей і молоді.

18 серпня рано в год. 7.30 Сл. Божа з виставленням Пресв. Тайн, проповідь і спільне св. Причастя молоді й дітей.

В год. 9.30 похід із мощами св. Пасива, полева тиха Архиерейська Служба Божа, на ній проповідь, відновлення обітниць св. Хрещення й торжественна посвята ХРИСТОВІ ЦАРЕВІ.

Пополудні в год. 2.30 спільна Хрестна Дорога молоді.

Еспанські сироти в Римі

Жертвами страшної домашньої війни, що вже другий рік шаліє в Еспанії, є також малі діти. На образку бачимо 250 сиріт з Еспанії, що їх родичі згинули в боротьбі з большевиками. Італійське правительство прийняло ці діти до Італії та виховує їх у дитячих захистах у місті Римі.

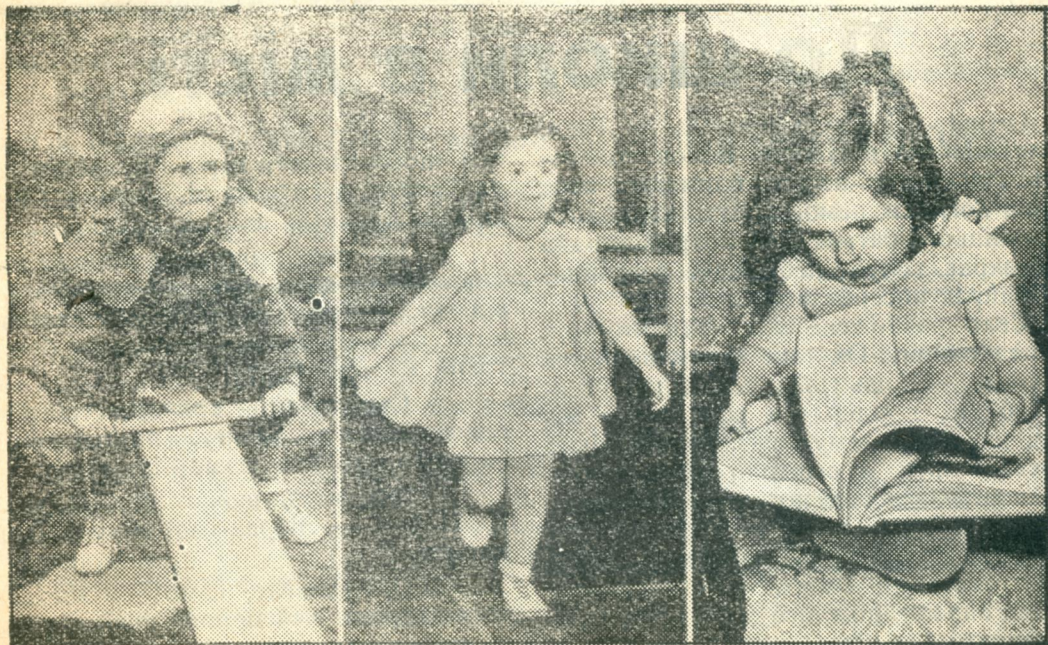
ДІТИ, СПИТАЙТЕ РОДИЧІВ, ЧИ ВЖЕ ПІСЛАЛИ ПЕРЕДПЛАТУ „ПРАВДИ“!

Ч. 9 (63).

Л Ї В І В
Вересень 1937

Незвичайна дитина

Отсій маленькій дівчинці всего півтора року. Вона зветься Марія Дан і мешкає у місті Сент-Луїс в Америці. Незвичайна вона своїми здібностями й пам'яттю. Така маленька, а вже

знає 3800 слів англійської мови. Ту дівчину сфотографували й бачимо її на знімці, як бавиться в городі, як танцює і як оглядає книжку з об'язками.

Як Маруся ходила по колосся

Ой піде сама Маруся, чому ні...

Назбирає ще колосся на стерні.

Взяла кошик, хустку чорну на рамя.

Вийшла в поле, — поле чорне... Деж стерня?

Щоби шматок стерні бідний хоч зістав!

Найпізніший Іван Пізний вже зорав.

Застидалася Маруся на межі,

Що вибралась по колосся в осені.

454

Що таке „Чудо св. Михаїла”

В календарі читаєте, що на нинішню неділю припадає „Чудо св. Михаїла”. Про це чудо так читаємо в „Життях Святих”. У Фригії в Малій Азії, в місті Хоніх була старинна церква ще з апостольських часів, посвячена св. Архистратигові Михаїлові. Недалеко тої церкви був малий потічок, котрого вода мала таку силу, що як хто недужий нею вмився, зараз виздоровів. Тамошні погани нерадо дивилися на те, що християни так горнутья до тої церкви, а до їх біжницькі мало хто ходить. Тому вони перекопали рів від великої ріки, щоб християнську

церкву затопити водою. Священик тої церкви, а був ним св. Архип, (котрого пам'ять також святкуємо цієї неділі) зачав тоді щиро молитися за спасення храму Божого. В часі тої молитви з'явився перед священиком св. Михаїл і сказав йому, щоб не боявся, бо Господь Бог не дасть затопити церкви. Св. Михаїл при тім ударив палицею по великім камені, що був недалеко церкви. Зробилася від того удару велика яма, в котру сплила вся вода з ріки, а церква остала ціла. Пам'ять тої чудесної події обходить наша Церква саме цієї неділі.

До школи в місті

Осінь! — На небі вересень. — Тиха, тепла, місячна ніч; зірки немов поховались. Тільки десь-не-десь блимають, наче блудні вогники, немов хочуть вдоволити блідолицього батька ночі, котрий вплив на безкрає, голубе небо, наче розгойданий байрак посеред моря...

Село розложено між садами, мов молода у вінку. Окутане чаром ночі, усе спочиває. — Крізь гілля, розпатланої старої яблуні, прoderлося ясне сяйво місяця, що кинув жмут світла крізь вікно сільської хати, й освітило стать жінки, що нахилилася над постелею хлопця.

— Ох Боже! Боже! — зітхнула вдова. — Лишив мене, небіщик муж, хай з Богом спочиває. Вмираючи сказав, вважай на сироти, піклуйся діточками, будь їм мамою і батьком. Старайся вивести їх в люди. Старший син Петро, як здоров буде, хай оставляється на господарстві, а молодшого Івася віддаш Богові в службу. Даш його до школи, щоб потім став слугою Божим, священиком. І взяла я той хрест важкий на себе і ношу його до нині...

— Ви вже встали мамо? — спитав зпросоння Івась.

— Ні сину, я ще й не лягала. Але скажи, чого ти кричав?...

— Мені, мамо снилося, що я був священиком, а там далеко на Україні

була війна з большевиками. І я пішов там, щоби навчати нарід і привести його до Христа. А ви мене не пускали. І я так сильно крикнув, що аж збудився...

— Ну, сину, збирайся, бо вже незадовго буде день, щоб не спізнився до відїзду... Заблизмала лямпа, яку засвітила мати. Івась метнувся і за хвилику був готовий вже до відїзду.

— Стій сива! — крикнув сусід Гнат, що віз Івася до потягу. Так дав про себе знати, що вже чекає біля воріт.

— Ось, мамо, вуйко Гнат уже чекає, треба йти. — Зібрав свої клунки і промовив:

— Прощавайте, мамо! — Зоставайтеся здорові. — І припав своїми устами до мозолистої маминої руки...

— Прощайже сину! Іди здоровий! — І кутики уст її задрижали, а з очей полилися сльози. — Іди, хай тебе Бог має в опіці. Та коли будеш там у місті, не забувай і за рідне село. Не погорди ніколи селянською свитою, бо то одіж, у якій ходив твій батько. А що найголовніше, до кінця свого життя, не забувай Бога, та його заповідей. І не забувай ніколи свого народу!... А на пам'ятку, візьми, від мене оцей дарунок; — сказала, здіймаючи зі ший медальок Божої Матери. — Візьми, нехай небесна Ненька

має тебе в опіці, хай хоронить тебе від нещастя.

...Війо сива! В Божий час і щасливу дорогу! Коні рушили. Мати ще довго

стояла на воротах. А потім пішла в хату й довго молилася перед образом Пречистої, щоб Мати Божа опікувалася її сином Іваном.

М. Романюк.

Куток катехизму

Що визнаємо в третій частині Символа віри словами: ...Що для нас людей і для нашого спасення зійшов з неба, прийняв тіло від Святого Духа й Марії Діви, і став чоловіком.

— В третій частині символу віри словами: Що для нас людей і для нашого спасення зійшов з неба, прийняв тіло від Святого Духа й Марії Діви, і став чоловіком, визнаємо, що Син Божий діянням і силою Святого Духа прийняв людську природу, себто прийняв душу й тіло в лоні Пр. Д. Марії і народився.

Як називаємо правду, що Син Божий став чоловіком.

— Правду, що Син Божий став чоловіком, називаємо Воплоченням (Втіленням) Божого Сина.

Чи Син Божий, ставши чоловіком, перестав бути Богом.

— Син Божий, ставши чоловіком, не перестав бути Богом, але позістав надалі правдивим Богом та зачав теж бути правдивим чоловіком.

Скільки природ і скільки Осіб є в Ісусі Христі.

— В Ісусі Христі, є дві природи: Божа і людська, а тільки одна Особа Божа.

Чому Син Божий став чоловіком?

— Син Божий став чоловіком, щоб спасти людей від гріхів і від вічної кари в пеклі.

Чому діло Втілення Сина Божого приписуємо св. Духові?

— Діло Втілення Сина Божого приписуємо св. Духові, бо святий Дух є любовю Отця і Сина, а діло Втілення виявляє особливішу любов Бога до людей.

Чи Пр. Д. Марія є правдивою Божою Матір'ю?

— Пр. Д. Марія є правдивою Божою Матір'ю, бо Вона породила Ісуса Христа, Котрий є не тільки чоловіком, але і правдивим Богом.

Чи св. Йосиф був батьком Ісуса Христа?

— Св. Йосиф не був батьком Ісуса Христа, а тільки Його Опікуном.

Чи Пр. Д. Марія була Вседівою?

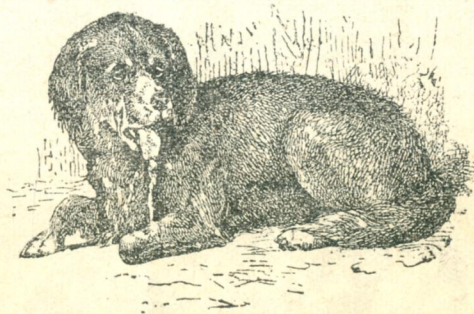
— Пр. Діва Марія була все дівою, Вона заховала своє дівство в чудесний спосіб.

П о у ч е н н я : Дякуймо Богові, що Він з любови до нас став чоловіком. Богочоловік є нашою найкращою Дорогою, найглибшою Правдою і справжнім Життям. Його держатися і за Ним іти це наш найважливіший обов'язок. (Д. буде).

Подав о. Е. М.

Скажений пес

Івась і Петрусь ішли разом до школи і на вигоні побачили пса, що лежав спокійно вправді, але чогось з його отвореного рота текла піна. Петрусь хотів подивитися на собаку, та Івась смикнув його за рукав і перестрашеним голосом сказав:

— Ідім швидче, бо то мабуть скажений пес. Треба про це сказати комусь старшому, а самі йдім до школи, щоб не спізнитися.

Хлопці зробили так, як радив Івась, а в школі розповіли свою пригоду вчителю. Від учителя довідалися при тій нагоді й усі інші товариші обох хлопців, як пізнавати скаженого пса та як лікуватися, колиб — не дай Боже — кого покусав скажений пес.

— Цей пес, що бачили його Івась та Петрусь, — говорив учитель — мабуть таки був скажений. А що він лежав спокійно, то тому, бо є один рід скаженини, при котрій пес поводить ся спокійно. Та нераз скажений пес кидається на всіх мов шалений і кусає всіх. Навіть свого пана може покусати такий пес.

Страшної тої недуги набавляється звичайно пес, коли його покусав інший хорий на скаженину пес. Тоді той покусаний пес виглядає якийсь час так, немовби йому нічого не бракувало. Аж по двох, 3-ох тижнях він стає сумний, неспокійний, вередливий і недовірливо ховається по кутах. Мабуть свербить його покусане місце, бо тре його писком, крутиться та скімлить. Небаром тратить цілком охоту до їди, а зате гризе солому, кусники дерева, скла, шматки і т. п. Потім настає вже очевидна зміна в успокієнні пса. Він утікає з господарства, волочиться по околиці, нападає на людей, кусає здорових собак і домашні звірята. Чому кусає, невідомо, мабуть тому, що сильно подразнений недугою. Та недуга далі розвивається. Пес починає діставати судороги, очі дістають страшний вираз переляку, йому недостає віддиху. Хвилями настає успокієння. Пес вие протяжно й охриплим голосом. То знову нападає його лють: він кидається, гризе, що попаде й завзято гавкає. Вкінці настає параліж. Його хід стає непевний, задні ноги волочаться по землі. Долішня щока звисає наділ, з отвореного писка стікає піна. Вкінці бідне сотворіння в страшних муках гине.

Та буває, що скаженина проходить лагідніше. Пес тоді не бігає, не кусає й не кидається на людей. Він спокійний, як той, що бачимо на 1-ім образку. Лише якийсь час після вкушення тратить владу в задніх ногах, потім звисає йому долішня щока й по двох днях пес здихає. Такий пес не є небезпечний для людей, бо не може кусати внаслідок параліжу щоки, хочби навіть вложити йому руку в писк. Однак того не треба пробувати, бо в слині пса є їд, що може заразити людину, коли на руці є якась маленька ранка.

Колиб кого з вас, не дай Боже, вкусив скажений пес, то треба негайно піти з тим до лікаря. Скаженину лікують щипленням. Той спосіб видумав французький учений Пастер у 1881 році.

НАЙКРАЩА ЦВІТКА

Засвітило ясне сонце,
А Іруся у віконці
Плеще в ручки і сміється
Аж серденько її бється.

Стільки цвіток у городі.
Є тульпани, рожі, гвоздик,
Є лелії, є і братки,
Всяких квіток повні грядки.

Ось тому мала Іруся
Задивилась в отсе квіття
І шукає, де матуся...
Щось в думках її вже вється.

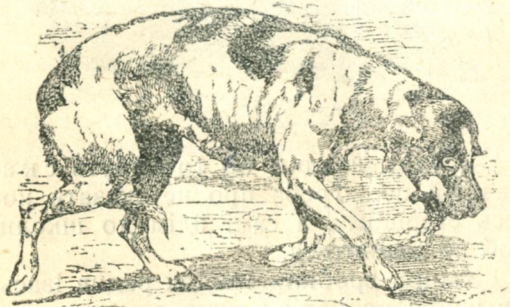
Щось так хоче запитати,
А ніхто так, лише мати
Вміє доні розповісти
Ріжні дива, ріжні вісти.

Та радіє вже Іруся
Йде до неї вже матуся.
Доня ручки свої зняла
І матусю запитала:

„А скажи, моя матусю,
Що тобі з квіток урвати?
Котра квітка тут найкраща
І котру ти хочеш мати?“

А матуся засміялась
І до доні так сказала:
„З всіх квіток найкраща квітка
Моя любя доня Ірка.“

М. Погідний

І тут пан учитель показав ось такий образок скаженого пса, як тут нарисовано.